

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **JOGA VALAŠSKO s. r. o.**, IČO 25904230
sídlem Brumovská 1059, 766 01 Valašské Klobouky
zastoupený daňovým poradcem Ing. Ladislavem Fancem
sídlem Březnická 5565, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. 53328/18/5200-11435-710862,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 8. 8.

2016, č. j. 1564451/16/3310-50521-807019, kterým správce daně doměřil žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“); podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 27. 7. 2016, daň z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období 2013 ve výši 25 080 Kč, dále zrušil žalobci daňovou ztrátu ve výši 138 202 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 398 Kč.

2. Správce daně tak učinil v důsledku skutečnosti, že žalobci vyloučil daňové výdaje, uplatněné jím v předmětném zdaňovacím období, neboť dle názoru správce daně u žalobce vyvolávaly pochybnosti uvedené dodávky služeb (opravy vysokozdvizného vozíku a listu plastového odpadu) ze strany jeho dodavatele, společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., u nichž žalobce neprokázal faktické uskutečnění předmětných plnění. Žalobce tyto pochybnosti (přes výzvu k prokázání skutečnosti dle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 daňového řádu) v rámci daňové kontroly neodstranil, a proto správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost jeho nároku na uplatnění předmětných nákladů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v žalobě z velké části rekapituluje průběh daňového řízení, včetně jednotlivých prováděných důkazů a závěrů, které správce daně, resp. žalovaný z těchto důkazů vyvodili. Nad rámec této rekapitulace pak žalobce uvádí, že z provedeného dokazování je zjevné, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že k uskutečnění předmětných plnění skutečně došlo. Žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť při rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a provedené důkazy hodnotil tendenčně a k tíži žalobce. Tento nedostatečně zjištěný skutkový stav, současně se skutečnostmi, majícími vazbu na osoby, s nimiž žalobce neuzavíral obchody, jsou pak žalobci přičítány k tíži. Zejména pak žalobce poukazuje na skutečnost, že správce daně nepředvolal v rámci daňové kontroly k výsledku jednatele společnosti Open Space s. r. o., která měla být subdodavatelem služeb, poskytovaných žalobci. Dle žalobce se v případě tvrzení neprokázání uskutečnění předmětných plnění, které učinil žalovaný, jedná o procesní taktiku, neboť by přechod důkazního břemene na žalovaného mohl žalovanému zkomplikovat procesní situaci. Dále dle žalobce nelze odhlédnout od skutečnosti, že jednání žalobce se svým dodavatelem bylo vedeno v dobré víře.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnuje právní úpravu a judikaturu správních soudů, vztahující se k důkazní povinnosti daňového subjektu pro možnost uplatnění účelných nákladů pro úpravu základu DPPO. Následně žalovaný, stejně jako žalobce, rekapituluje průběh daňového řízení a hodnocení důkazů, které byly správcem daně v rámci daňové kontroly provedeny. Pokud žalobce argumentuje porušením zásady přiměřenosti, žalovaný tvrdí, že ve vztahu k prokázání uskutečnění předmětného plnění tak, jak bylo uvedeno v daňových dokladech, společností AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. tížilo důkazní břemeno žalobce. Žalovaný se při hodnocení důkazů zabýval vším, co vyšlo v řízení najevo, včetně důkazů, které si žalovaný opatřil sám bez součinnosti žalobce právě

proto, aby byl skutkový stav zjištěn co nejúplněji. Pokud tedy dle žalobce nebyly zjištěny všechny skutečnosti nezbytné pro uznání oprávněnosti jeho nároku na odečtení účelně vynaložených nákladů od základu DPPO, pak tento nedostatek nemůže jít k tíži žalovaného či správce daně. Namítá-li žalobce, že nebyli vyslechnuti jednatele společnosti AUTOCENTRUM RS Car s.r.o. a Open Space s. r. o., žalovaný uvádí, že došlo k výsledku jednatele společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., který byl ve funkci jednatele v době, kdy měla proběhnout předmětná plnění, přičemž současný jednatel společnosti se k podání výpovědi nedostavil. Jednatel společnosti Open Space s. r. o. pak měl hlášen trvalý pobyt na adrese městského úřadu, proto ze strany správce daně nebylo možné jej předvolat. Avšak žalobce ani předvolání tohoto jednatele v rámci daňového řízení nenavrhoval, proto v souladu s výše uvedeným dle žalovaného nemůže být porušením zásady správy daní dle § 5 daňového řádu, pokud žalovaný jednatele společnosti Open Space s. r. o. nepředvolal. Pokud měl žalobce za to, že existují další osoby, jejichž výpověď by mohla přispět ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu, bylo na žalobci, aby tyto osoby identifikoval a navrhl žalovanému provedení svědeckých výpovědí takových osob. Nekomaktnost a neplnění daňových povinností ze strany subdodavatele služeb žalobci, společnosti Open Space s. r. o., nebyly žalobci kladeny k tíži, pouze tyto skutečnosti prohloubily pochybnosti správce daně ohledně uskutečnění předmětného plnění tak, jak bylo uvedeno na fakturách žalobce.

5. Konečně k otázce dobré víry žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce v rámci daňového řízení ani nevěděl, kdo měl předmětné plnění uskutečnit, ačkoliv opravy měly probíhat v jeho provozovně, nezajímal se o odbornost osob, provádějících opravy, až později v průběhu řízení připustil, že opravy mohly být provedeny subdodavatelskou společností, nedisponoval žádnou dokumentací ve vztahu k provedeným pracím, týkající se provedených činností či použitých náhradních dílů, ani si provedení opravy nenechal zaznamenat do provozního deníku či jiné obdobné dokumentace. Žalobce tedy zcela rezignoval na opatření jakýchkoliv důkazů skutečného provedení předmětného plnění tak, jak bylo deklarováno na fakturách, a měl si být vědom rizika, kterému se vystavuje v souvislosti s důkazní nouzí ve vztahu k přijetí tohoto předmětného plnění. Za této situace se pak žalobce skutečně nemůže dovolávat dobré víry ve vztahu k unesení důkazního břemene ohledně uskutečnění předmětného plnění tak, jak bylo deklarováno na fakturách.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
7. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně, na jehož základě neuznal žalobci náklady účelně vynaložené na zajišťování příjmů v podobě služby opravy vysokozdvizného vozíku a listu plastového odpadu, přičemž zejména namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a nezákonné přenášení důkazního břemene správcem daně na žalobce.
8. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce ve svých daňových přiznáních uplatňoval nárok na odpočet účelně vynaložených nákladů na zajištění zisků od základu daně za zdaňovací období 2013. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je plátce oprávněn odečíst od

základu DPPO výdaje, vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce v žalobě na jedné straně namítá, že z provedeného dokazování v rámci daňové kontroly bylo jednoznačně prokázáno, že k provedení předmětných oprav skutečně došlo, na druhé straně namítá, že správce daně, resp. žalovaný, vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když se spokojili s informacemi o subdodavateli žalobce, aniž by předvolali jako svědka jednatele společnosti Open Space s. r. o.

9. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *„všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“*. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále *„pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *„skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“*.
10. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).
11. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přezkoumal průběh daňové kontroly žalobce, a dospěl k závěru, že na žalobce přešlo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání výše správcem daně požadovaných skutečností, neboť správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce splnil formální podmínku pro odečtení účelně vynaložených nákladů od základu daně tím, že předložil správci daně doklady, dle nichž došlo k poskytnutí předmětných služeb. Správce daně však na základě vlastní vyšetřovací činnosti zjistil, že společnost AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., která měla dle žalobcem předložených dokladů služby poskytnout, měla v době, ve které mělo dojít k uskutečnění zdanitelného plnění, pouze jednoho zaměstnance, kterým byl bývalý jednatel této společnosti, jenž při

výslechu v rámci daňové kontroly uvedl, že společnost AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. opravu fyzicky neprováděla, přičemž však neuvedl jméno společnosti, která opravu provádět fyzicky měla. Co se týče náhradních dílů k opravám jednotlivých strojů, ty si dle svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. měla zajišťovat sama subdodavatelská společnost. Na základě další vyšetřovací činnosti správce daně zjistil, že subdodavatelem AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. měla být společnost Open

Space s. r. o., které byla vystavena faktura za práce, provedené na vysokozdvizném vozíku a lisu žalobce. Na základě dožádání místně příslušného správce daně tohoto subdodavatele však správce daně zjistil, že společnost Open Space s. r. o. byla v době provádění daňové kontroly v likvidaci, přičemž likvidátor této společnosti sdělil místně příslušnému správci daně, že není možné poskytnout mu žádnou dokumentaci k předmětným službám, neboť společnost Open Space s. r. o. (v té době AGENUOVIA TRADE s. r. o. v likvidaci) je nekontaktní, nezdržuje se v místě sídla a ani zde nemá uchovány žádné dokumenty. Dožádaný správce daně pak správci daně v nyní projednávané věci poskytl informaci, že rovněž společnost Open Space

s. r. o. je nekontaktní, nezdržuje se v místě sídla a v roce 2013 si neplnila své daňové povinnosti. Zároveň tato společnost neměla být v roce 2013 registrována k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků, ani k dani z příjmů fyzických osoby vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně, neodvedla zálohy na daň ze závislé činnosti ani daň vybíranou srážkou a ani nepodala vyúčtování k těmto daním. Podle účetní závěrky za rok 2012 pak tato společnost neměla žádné zaměstnance.

12. Výše uvedené skutečnosti jsou přitom dle krajského soudu více než dostačující pro zpochybnění uskutečnění předmětných služeb způsobem, jak bylo žalobcem deklarováno v daňových dokladech. Správce daně totiž v průběhu daňové kontroly zjistil, že (pokud se oprava vysokozdvizného vozíku a lisu skutečně uskutečnila) společnost AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. neprovedla fyzicky opravu předmětných strojů, nýbrž tuto opravu měla poskytnout subdodavatelským způsobem. Společnost, která měla být subdodavatelem AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., tedy společnost Open Space s. r. o., však byla dle provedeného dokazování v době, kdy měly být žalobci předmětné služby poskytnuty, nekontaktní, neměla žádné zaměstnance, což by i odpovídalo skutečnosti, že nebyla registrována k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, přičemž provedení oprav nebylo možno ověřit z dokumentace této společnosti, neboť žádná dokumentace nebyla k dispozici. Všechny tyto skutečnosti dle krajského soudu jednoznačně vyvolávají pochybnosti nejen o tom, zda byly předmětné služby uskutečněny deklarovaným dodavatelem, nýbrž také o tom, zda k uskutečnění těchto služeb vůbec došlo, neboť míra nepřesností informací a tvrzení, poskytovaných žalobcem v průběhu daňové kontroly, stejně jako skutečnosti, zjištěné správcem daně z jeho vlastní vyšetřovací činnosti, vytváří neucelený a poměrně pochybný obraz toho, jakým způsobem mělo vůbec k uskutečnění zdanitelného plnění dojít. Zde je dle krajského soudu nezbytné odmítnout stručnou polemiku žalobce se situací, kdy by si společnost Open Space s. r. o. plnila své daňové povinnosti za rok 2012 či kdy by tato společnost byla kontaktní, neboť tato čistě hypotetická polemika je pro zkoumání reálné možnosti poskytnutí služeb v roce 2013 nekontaktní společností, neplnící si v roce 2013 své daňové povinnosti, zcela irelevantní.

13. Krajský soud dále uvádí, že správce daně následně v rámci daňové kontroly prováděl ještě další dokazování předvoláním zaměstnance žalobce, který měl být dle jednatele žalobce přítomen při uskutečňování zdanitelných plnění. Ten sice vypověděl, že k uskutečnění zdanitelných plnění došlo, nevěděl však, kdo vůbec měl zdanitelné plnění provádět, ani zda se jednalo o stále stejné osoby, a k samotnému uskutečnění zdanitelného plnění poskytl pouze kusé informace. Po seznámení žalobce s výsledky kontrolního zjištění, dle kterých žalobce neprokázal faktické poskytnutí předmětných služeb deklarovaným dodavatelem, žalobce ve vyjádření k těmto výsledkům navrhl další důkazní prostředky, zejména předávací protokoly, které měly prokázat převzetí vysokozdvížného vozíku a lisu společností AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. a následné převzetí těchto strojů zpět žalobcem po provedení oprav, a informoval žalovaného o existenci dalšího potencionálního svědka, zaměstnance společnosti JOGA LUHAČOVICE, s. r. o. Správce daně tyto důkazní prostředky provedl, avšak zpochybnil jejich průkaznost. Poukázal přitom zejména na nekonkrétnost svědecké výpovědi zaměstnance JOGA LUHAČOVICE, s. r. o., F. J., který v podstatě pouze uvedl, že viděl „rozšroubovaný vozík“, a dále na rozpory předávacích protokolů s dřívějšími tvrzeními žalobce a dosavadním provedeným dokazováním.
14. Krajský soud k žalobní námitce přezkoumal obsah správního spisu a shledává, že správce daně nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů, neboť jeho závěry jsou dostatečným způsobem odůvodněny, je zjevné, že správce daně hodnotil důkazy samostatně i v jejich vzájemné souvislosti, racionálně a v souladu s požadavky formální logiky. Z protokolů o výsledku svědků J. H. (zaměstnance žalobce), F. J. (zaměstnance společnosti JOGA LUHAČOVICE, s. r. o.), ani z odpovědí žalobce na výzvu k prokázání skutečností nevyplynuly žádné konkrétní informace pro osvětlení faktického uskutečnění zdanitelného plnění způsobem, jak bylo uvedeno v daňových dokladech, předložených žalobcem. Zároveň provázely daňovou kontrolu rozpory v tvrzeních žalobce ohledně toho, kdo měl zdanitelné plnění opravdu uskutečnit. Žalobce v průběhu daňové kontroly nenavrhl jediný důkaz, kterým by prokazoval uskutečnění zdanitelného plnění. Až po seznámení s výsledky kontrolního zjištění žalobce předložil správci daně předávací protokoly, které se k uskutečnění oprav vysokozdvížného vozíku a lisu žalobce měly vztahovat, které však obsahovaly řadu rozporů s předchozími tvrzeními žalobce, zejména rozpor s tvrzením jednatele žalobce, vztahujícím se k místu předání a převzetí dokumentace k uskutečnění předmětného zdanitelného plnění či rozpor v požadavcích na prostory, ve kterých mělo k předání předmětných strojů dojít. Z výpovědi bývalého jednatele společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., totiž vyplynulo, že k předání dokladů k předmětným opravám mělo dojít ve Slavičíně či v Luhačovicích (svědek si nebyl jist), ačkoliv na předávacích protokolech, podepsaných žalobcem a jednatelem společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o., je jako místo podpisu uvedeno Valašské Meziříčí. Dále podle tvrzení žalobce, učiněných ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění, mělo k předání předmětných strojů společnosti AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. dojít v uzamykatelné hale, do níž neměli zaměstnanci žalobce přístup, ačkoliv dříve z výpovědi svědka J. H. vyplynulo, že stroje měly být opravovány ve stejné hale, ve které pracovali zaměstnanci žalobce, kteří tedy měli být opravě předmětných strojů přítomni. Dle krajského soudu je pak pochybnosti vyvolává i to, že společnost AUTOCENTRUM RS Car s. r. o. v cenové nabídce přesně specifikovala počet náhradních dílů, nezbytných

k opravě strojů žalobce, i jejich cenu, přestože dle výpovědi jednatele této společnosti si náhradní díly obstarávala sama subdodavatelská společnost. Krajskému soudu není zjevné, jak mohla dodavatelská společnost, aniž by zajišťovala náhradní díly, být schopna přinejmenším uvést cenu těchto náhradních dílů, když nemohla mít povědomí o tom, za jakou cenu náhradní díly subdodavatelská společnost zajistí.

15. Tyto skutečnosti dle krajského soudu potvrzují důvodnost pochybností správce daně ve vztahu k prokázání uskutečnění zdanitelných plnění způsobem, jakým bylo deklarováno v daňových dokladech žalobce, přičemž žalobce byl v průběhu daňové kontroly velmi zdrženlivý v navrhování důkazních prostředků k prokázání svých tvrzení, přestože v souladu s výše citovanými ustanoveními daňového řádu a judikaturou Nejvyššího správního soudu leželo důkazní břemeno prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění způsobem, jak bylo deklarováno v daňových dokladech, na žalobci. Námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak dle krajského soudu taktéž nelze vyhovět, neboť jestliže byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, jde tato skutečnost k tíži žalobce. Správce daně naopak vyvinul poměrně velkou iniciativu ke zjištění skutkového stavu co nej přesněji i bez součinnosti žalobce či bez navržených důkazních prostředků a, jak již bylo konstatováno výše, následně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vše, co vyšlo v řízení najevo, hodnotil samostatně i ve vzájemné souvislosti, přičemž svá hodnocení dostatečným způsobem odůvodnil.
16. Konečně k obecné námitce žalobce, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že on i jeho dodavatel jednali v dobré víře, je potřeba uvést, že to, zda byl či nebyl žalobce při jednání s dodavatelem v dobré víře, nebylo vůbec předmětem daňového řízení. V rámci daňového řízení bylo správcem daně zkoumáno pouze to, zda žalobci byly skutečně poskytnuty služby, náklady na něž uplatňuje jako účelně vynaložené náklady, snižující základ DPPO. Krajský soud opakuje, že tvrdil-li žalobce v daňovém řízení, že mu byly poskytnuty opravy pracovních strojů, přičemž náklady na tuto opravu byly takovými účelnými náklady, tížilo žalobce důkazní břemeno ohledně těchto tvrzení. Správce daně v rámci daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce svá tvrzení neprokázal, což bylo také důvodem pro neuznání účelně vynaložených nákladů v podobě nákladů na opravy pracovních strojů pro účely snížení základ DPPO. Důvodem pro neuznání tak nebyla skutečnost, že by snad žalobce při jednání se svým dodavatelem nebyl v dobré víře. Jinými slovy, i kdyby byla dobrá víra žalobce v daňovém řízení zkoumána a jednání žalobce by skutečně bylo shledáno za jednání v dobré víře, na závěru o tom, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně uskutečnění předmětných služeb, by se nic nezměnilo.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
18. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu